

NADZÓR SKONSOLIDOWANY – DYREKTYWY UNII EUROPEJSKIEJ ZWIĄZANE Z BANKOWOŚCIĄ

Poniżej przedstawiono streszczenie głównych zapisów Dyrektywy 92/30/EEC z 6 kwietnia 1992 r. na temat nadzoru nad instytucjami kredytowymi w sposób skonsolidowany (Oficjalny Dziennik Wspólnot Europejskich 1992 No. L 110), która ogranicza zakres nadzoru skonsolidowanego do nadzoru nad wypłacalnością i adekwatnością funduszy własnych dla celów pokrycia ryzyka rynkowego, kontroli wielkich ekspozycji, nadzoru i kontroli nad limitami na pewne inwestycje instytucji kredytowych.. Dyrektywa 92/30/EEC działa w połączeniu z innymi dyrektywami, które odnoszą się do innych elementów programu nadzoru skonsolidowanego (takich jak transakcje z afiliantem i kroki, które można podjąć dla ograniczenia ryzyka). W rezultacie streszczono również wybrane przepisy niektórych innych dyrektyw.

TŁO I CELE DYREKTYWY 92/30/EEC

Dyrektywa 92/30/EEC zastąpiła Dyrektywę Rady 83/350/EEC z 13 czerwca 1983 r. o nadzorze nad instytucjami kredytowymi w sposób skonsolidowany, która ustanowiła ramy dla wprowadzenia nadzoru skonsolidowanego instytucji kredytowych. Cele Dyrektywy 92/30/EEC obejmowały: (1) rozciągnięcie nadzoru skonsolidowanego na wszystkie grupy bankowe, łącznie z tymi, których przedsiębiorstwami macierzystymi nie były instytucje kredytowe; (2) rozciągnięcie definicji instytucji finansowych tak, aby pokrywały działania zdefiniowane w Aneksie do Dyrektywy Rady 89/646/EEC z 15 grudnia 1989 r. o koordynacji praw, regulacji i przepisów administracyjnych odnoszących się do podejmowania i prowadzenia działalności instytucji kredytowych i poprawce Dyrektywy Rady 77/780/EEC (Drugiej Dyrektywy Rady); (3) rozszerzenie uprawnień odpowiednich władz odpowiedzialnych za wdrożenie nadzoru skonsolidowanego, aby zapewnić możliwość wykonywania takiego nadzoru i co najmniej posiadanie środków uzyskiwania informacji niezbędnych do prowadzenia nadzoru skonsolidowanego od wszystkich przedsiębiorstw w grupie; i (4) ustanowienie współpracy między władzami odpowiedzialnymi za nadzór nad różnymi sektorami finansowymi, w których grupy przedsiębiorstw prowadzą wachlarz działań finansowych.

Dyrektywa 92/30/EEC zwróciła również uwagę, że niektóre kwestie pozostały nie rozwiązane z myślą, że mogą być rozwiązane w późniejszym terminie. Należały do nich: (1) zasady ograniczania ryzyk podejmowanych przez instytucję kredytową w stosunku do firmy holdingowej o mieszanej działalności, której jest podmiotem zależnym, jak również dotyczące podmiotów zależnych tej samej firmy holdingowej o mieszanej działalności (co miało zostać uregulowane i ostatecznie uregulowano w późniejszej Dyrektywie Rady o monitoringu i kontroli wielkich ekspozycji)¹⁾; i (2) koordynacji metod nadzoru skonsolidowanego nad ryzykami rynkowymi (co miało

Bezpieczny Bank

być uregulowane w późniejszych ulepszonych standardach adekwatności kapitałowej, odnoszących się do ryzyk rynkowych²⁾.

INSTYTUCJE PODLEGAJĄCE NADZOROWI SKONSOLIDOWANEMU

A. Grupy, które muszą być skonsolidowane

Każda instytucja kredytowa mająca podmioty podporządkowane w postaci instytucji kredytowej lub instytucji finansowej albo posiadająca udziały w takich instytucjach podlega nadzorowi skonsolidowanemu nad sytuacją finansową; patrz paragraf 3(1). Podobnie, każda instytucja kredytowa, której przedsiębiorstwem macierzystym jest „finansowa firma holdingowa”, podlega nadzorowi nad skonsolidowaną sytuacją finansową tej finansowej firmy holdingowej³⁾; patrz paragraf 3(2). Wreszcie, jeśli nadzór skonsolidowany jest wymagany zgodnie z powyższymi zasadami, „przedsiębiorstwa pomocniczych usług bankowych” muszą być ujęte w konsolidacji w zakresie wymaganym przez paragraf 5(1) do (4)⁴⁾; patrz paragraf 5(5).

B. Odpowiednie definicje

Institucja kredytowa jest „przedsiębiorstwem, którego działalność polega na przyjmowaniu od społeczeństwa depozytów lub innych zwrotnych funduszy i udzielaniu kredytów na własny rachunek”, lub dowolne prywatne lub publiczne przedsiębiorstwo, które angażuje się w działalność będącą funkcjonalnym ekwiwalentem wyżej wymienionej działalności i na prowadzenie której uzyskano pozwolenie w kraju trzecim⁵⁾.

Institucja finansowa jest przedsiębiorstwem innym niż instytucja kredytowa, której główna działalność polega na nabywaniu udziałów lub prowadzeniu jednego lub więcej z poniższych działań: (1) udzielanie kredytów; (2) leasing finansowy; (3) usługi przesyłania pieniędzy; (4) emisja i administrowanie środkami płatności (np. kartami kredytowymi, czekami podróznymi i czekami bankierskimi); (5) udzielanie gwarancji i zobowiązań; (6) obrót na własny rachunek lub na rachunek klientów instrumentami rynku pieniężnego (np. czekami, bonami, świadectwami depozytowymi), wymiany walutowej, opcjami i futures finansowymi, instrumentami giełdowymi i instrumentami na stopę procentową lub zbywalnymi papierami wartościowymi; (7) uczestniczenie w emisji akcji i świadczenie usług związanych z takimi emisjami; (8) doradztwo dla przedsiębiorstw w zakresie struktury kapitałowej, strategii przemysłowej i związanych z tym kwestii i doradztwo oraz usługi związane z połączeniami i zakupem przedsiębiorstw; (9) money broking; (10) zarządzanie i doradztwo portfelowe; (11) przechowywanie i administrowanie papierami wartościowymi⁶⁾. Ponadto, z wyjątkiem banków centralnych krajów członkowskich, instytucje na stałe wyłączone przez paragraf 2 Pierwszej Dyrektywy Rady są traktowane jak instytucje finansowe dla celów Dyrektywy 92/30/EEC⁷⁾.

Z doświadczeń zagranicznych

Finansowa firma holdingowa jest instytucją finansową (1), której przedsiębiorstwa zależne są albo wyłącznie, albo głównie instytucjami kredytowymi lub instytucjami finansowymi; (2) której przynajmniej jeden podmiot zależny jest instytucją kredytową (patrz paragraf 1).

Firma holdingowa o mieszanej działalności jest przedsiębiorstwem dominującym, innym niż finansowa firma holdingowa lub instytucja kredytowa, której podmioty zależne obejmują przynajmniej jedną instytucję kredytową (patrz paragraf 1).

Przedsiębiorstwo pomocniczych usług bankowych jest przedsiębiorstwem, którego główną działalnością jest posiadanie lub zarządzanie majątkiem, zarządzanie usługami przetwarzania danych lub dowolną inną działalnością, która jest pomocnicza do głównej działalności jednej lub więcej instytucji kredytowych (patrz paragraf 1).

Przedsiębiorstwo (łącznie z instytucją kredytową lub finansową firmą holdingową) posiada podmiot zależny i stąd jest podmiotem dominującym dowolnego przedsiębiorstwa, w stosunku do którego (1) posiada większość praw głosu akcjonariuszy lub członków; (2) jest akcjonariuszem lub członkiem i ma prawo mianować i usuwać większość członków organów administracyjnych, zarządczych lub nadzorczych przedsiębiorstwa; (3) jest akcjonariuszem lub członkiem i ma prawo do wywierania dominującego wpływu nad tym lub innym przedsiębiorstwem zgodnie z kontraktem zawartym z tym przedsiębiorstwem lub z zapisem w memorandum tego przedsiębiorstwa lub akcie założycielskim⁸; (4) jest akcjonariuszem lub członkiem innego podmiotu, którego większość członków organów administrujących, zarządczych lub nadzorczych, którzy piastowali swoje funkcje w ciągu tego roku finansowego, poprzedniego roku finansowego i do momentu przygotowania skonsolidowanych sprawozdań, była mianowana wyłącznie w rezultacie wykonania jego praw głosu⁹; lub (5) jest akcjonariuszem lub członkiem i samodzielnie, zgodnie z umową z innymi akcjonariuszami lub członkami przedsiębiorstwa, kontroluje większość praw głosu akcjonariuszy lub członków tego przedsiębiorstwa¹⁰. Paragraf 1; patrz również paragraf 1(1) Dyrektywy Rady 83/349/EEC z 13 czerwca 1983 r. o sprawozdaniach skonsolidowanych¹¹.

Przedsiębiorstwo zależne również oznacza wszelkie przedsiębiorstwo w stosunku do którego, w opinii kompetentnych¹² władz, podmiot dominujący efektywnie wykonuje dominujący wpływ, a podmiotem dominującym jest dowolne przedsiębiorstwo, które w opinii kompetentnych władz efektywnie wykonuje dominujący wpływ na drugie przedsiębiorstwo. Paragraf 1; patrz również Dyrektywa 83/349/EEC, paragraf 1(1). Wszystkie podmioty zależne przedsiębiorstwa zależnego są uważane za podmioty zależne początkowego podmiotu dominującego (patrz paragraf 1).

Instytucja kredytowa posiada „uczestnictwo” w innej instytucji kredytowej lub finansowej, jeśli w sposób bezpośredni lub pośredni posiada 20% lub więcej praw głosu albo kapitału tej drugiej instytucji (patrz paragraf 1).

C. Swoboda wymagania konsolidacji

W niektórych przypadkach kraje członkowskie lub kompetentne władze mogą zdecydować, że instytucja kredytowa, instytucja finansowa lub przedsiębiorstwo

bankowych usług pomocniczych, które jest podmiotem zależnym lub w którym ktoś posiada udział, nie powinny być skonsolidowane. Taka decyzja może być podjęta, jeśli (1) przedsiębiorstwo zależne, które w innej sytuacji powinno być ujęte, jest zlokalizowane w kraju trzecim, gdzie istnieją przeszkody prawne w przesyłaniu niezbędnych informacji; (2) w opinii kompetentnych władz przedsiębiorstwo zależne, które inaczej powinno być ujęte, „jest przedmiotem jedynie marginalnego zainteresowania w stosunku do celów monitorowania instytucji kredytowych”; (3) we wszelkich przypadkach, jeśli suma bilansowa podmiotu zależnego, który inaczej powinien zostać ujęty, wynosi mniej niż 10 mln euro lub 1% sumy bilansowej przedsiębiorstwa dominującego lub przedsiębiorstwa, które posiada udział¹³⁾; lub (4) w opinii kompetentnych władz konsolidacja sytuacji finansowej przedsiębiorstwa zależnego, które w innej sytuacji powinno być objęte, „byłaby niewłaściwa lub wprowadzająca w błąd dla celów nadzoru nad instytucjami kredytowymi”; patrz paragraf 3(3).

ZAKRES KONSOLIDACJI WYMAGANY PRZEZ DYREKTYWĘ 92/30/EEC

A. Co musi podlegać nadzorowi skonsolidowanemu

Nadzór nad wypłacalnością i adekwatnością funduszy własnych na pokrycie ryzyk rynkowych¹⁴⁾ i kontrola znacznych ekspozycji, zgodnie z uregulowaniami odpowiednich aktów Wspólnoty, muszą być wykonywane na zasadzie skonsolidowanej. Przestrzeganie limitów wyznaczonych w paragrafie 12(1) i 12(2) Drugiej Dyrektywy Rady ma być nadzorowane na zasadzie skonsolidowanej i subskonsolidowanej sytuacji finansowej instytucji kredytowych¹⁵⁾; patrz paragraf 3(5). Wymogi te są poniżej zwane „Wymogami nadzoru skonsolidowanego”.

B. Uchylenie wymogu konsolidacji, jeśli alokowany jest kapitał

Kraje członkowskie mogą uchylić stosowanie wymogów nadzoru skonsolidowanego na zasadzie indywidualnej lub subskonsolidowanej w stosunku do (1) instytucji kredytowej, która podlega nadzorowi skonsolidowanemu jako przedsiębiorstwo dominujące; (2) dowolnego podmiotu zależnego instytucji kredytowej podlegającej nadzorowi skonsolidowanemu, pod warunkiem że podmiot zależny podlega ich aprobacie i nadzorowi i jest objęty nadzorem skonsolidowanym dominującej instytucji kredytowej; i (3) jeśli podmiot dominujący jest finansową spółką holdingową z siedzibą główną w tym samym kraju członkowskim co instytucja kredytowa, pod warunkiem że podlega on temu samemu nadzorowi, który jest wykonywany nad instytucjami kredytowymi, a w szczególności wymogom nadzoru skonsolidowanego. W każdym przypadku należy podjąć działania w celu zapewnienia adekwatnej dystrybucji kapitału wewnątrz grupy bankowej. Jeśli kompetentne władze stosują nadzór nad wypłacalnością i adekwatnością funduszy własnych na pokrycie ryzyk ryn-

Z doświadczeń zagranicznych

kowych i kontrolę wielkich ekspozycji i wymienionych limitów inwestycyjnych indywidualnie w stosunku do takiej instytucji kredytowej, to mogą w celu wyliczenia funduszy własnych wykorzystać zapis w ostatnim podstępie paragrafu 2(1) Dyrektywy Rady 89/299/EEC z 17 kwietnia 1989 r. o funduszach własnych instytucji kredytowych¹⁶⁾; patrz paragraf 3(7).

C. Transgraniczne zastosowanie wymogów nadzoru skonsolidowanego

Jeśli instytucja kredytowa, której podmiotem macierzystym jest instytucja kredytowa, została licencjonowana i jest zlokalizowana w innym kraju członkowskim, kompetentne władze, które licencjonowały podmiot zależny, muszą zastosować wymogi nadzoru skonsolidowanego do tej instytucji na zasadzie indywidualnej lub, jeśli to stosowne, na zasadzie subskonsolidowanej; patrz paragraf 3(8). Kompetentne władze odpowiedzialne za licencjonowanie zależnej instytucji kredytowej mogą alternatywnie, za pomocą dwustronnej umowy, delegować swoją odpowiedzialność za nadzór do kompetentnych władz, które licencjonowały i nadzorują dominującą instytucję kredytową; patrz paragraf 3(9).

FORMA I ZAKRES KONSOLIDACJI

A. Ogólna zasada: wymóg pełnej konsolidacji

Na potrzeby nadzoru kompetentne władze muszą wymagać pełnej konsolidacji wszystkich instytucji kredytowych i finansowych, które są zależne od przedsiębiorstwa dominującego; patrz paragraf 5(1).

B. Kiedy dozwolona lub wymagana jest proporcjonalna konsolidacja

Proporcjonalna konsolidacja może być wymagana, jeśli w opinii kompetentnych władz zobowiązanie podmiotu dominującego, posiadającego udział w kapitale, jest ograniczone do wysokości tego udziału w kapitale ze względu na zobowiązanie innych akcjonariuszy lub członków, których wypłacalność jest zadowalająca. Zobowiązanie innych akcjonariuszy lub członków musi być ustalone w jasny sposób, jeśli to konieczne, za pomocą formalnych, pisemnych zobowiązań; patrz paragraf 5(1).

Kompetentne władze muszą wymagać proporcjonalnej konsolidacji udziałów w instytucji kredytowej i instytucjach finansowych zarządzanych przez przedsiębiorstwo objęte konsolidacją razem z jednym lub więcej przedsiębiorstwami, które nie są objęte konsolidacją, jeśli zobowiązania tego przedsiębiorstwa są ograniczone do wysokości posiadanego udziału w kapitale; patrz paragraf 5(2).

C. Swoboda nadzorczy w ustalaniu, czy konsolidować i jak konsolidować

Kompetentne władze muszą ustalić, czy i jak ma być przeprowadzona konsolidacja (1), jeśli w opinii kompetentnych władz instytucja kredytowa wykonuje znaczący wpływ nad jedną lub więcej instytucjami kredytowymi lub finansowymi, lecz nie posiada udziału lub dowolnych innych powiązań z tymi instytucjami; (2) jeśli dwie lub więcej instytucje kredytowe lub instytucje finansowe są umieszczane pod jednym zarządem, w innym przypadku niż zgodnie z kontraktem lub zapisami w ich memorandach lub aktach założycielskich; lub (3) jeśli dwie lub więcej instytucje kredytowe lub finansowe mają organy administracyjne, zarządcze lub nadzorcze, w których te same osoby stanowią większość. Kompetentne władze mogą zezwolić lub wymagać użycia metod wymienionych w paragrafie 12 Dyrektywy 83/349/EEC¹⁷⁾. Jednakże metoda ta nie będzie stanowić włączenia wymienionych przedsiębiorstw do nadzoru skonsolidowanego; patrz paragraf 5(4).

WDROŻENIE NADZORU SKONSOLIDOWANEGO

A. Dostarczanie informacji przez instytucje kompetentnym władzom

1. Mechanizmy kontroli wewnętrznej dla przygotowania danych i informacji

Kompetentne władze muszą zapewnić, że we wszystkich przedsiębiorstwach objętych zakresem nadzoru skonsolidowanego istnieją adekwatne mechanizmy kontroli wewnętrznej dla przygotowywania dowolnych danych i informacji w zakresie celów nadzoru skonsolidowanego; patrz paragraf 3(6).

2. Uzyskiwanie informacji o podmiotach zależnych, które nie są objęte zakresem nadzoru skonsolidowanego

Jeśli kompetentne władze kraju członkowskiego nie włączają instytucji kredytowej do nadzoru skonsolidowanego, ponieważ (1) w opinii kompetentnych władz podmiot zależny, który inaczej byłby włączony, „jest przedmiotem niewielkiego jedynie zainteresowania w stosunku do celów monitorowania instytucji kredytowych”; (2) suma bilansowa przedsiębiorstwa zależnego, które inaczej byłoby włączone, jest mniejsza niż mniejsza z wielkości 10 mln ecu lub 1% sumy bilansowej przedsiębiorstwa dominującego lub przedsiębiorstwa, które posiada udziały; lub (3) w opinii kompetentnych władz konsolidacja sytuacji finansowej przedsiębiorstwa zależnego, które inaczej byłoby włączone „byłaby niewłaściwa lub myląca dla celów nadzoru nad instytucjami kredytowymi” (patrz trzecie i czwarte wcięcia w paragrafie 3(3), wtedy

Z doświadczeń zagranicznych

kompetentne władze kraju członkowskiego, w którym instytucja kredytowa jest ulokowana, mogą zażądać od przedsiębiorstwa dominującego informacji, które ułatwiłyby im nadzorowanie tej instytucji kredytowej; patrz paragraf 3(4).

Kompetentne władze muszą być upoważnione do żądania od podmiotów zależnych instytucji kredytowych lub finansowych firm holdingowych, nie objętych zakresem nadzoru skonsolidowanego, informacji, które będą potrzebne dla celów nadzoru nad podmiotami zależnymi instytucji kredytowej; patrz paragraf 3(10).

3. Uzyskiwanie informacji od firm holdingowych o mieszanej działalności i ich podmiotów zależnych nie będących instytucjami kredytowymi

W oczekiwaniu na dalszą koordynację metod konsolidacji, kraje członkowskie muszą zapewnić, że jeśli podmiot dominujący nad jedną lub więcej instytucjami kredytowymi jest firmą holdingową o mieszanej działalności, to kompetentne władze odpowiedzialne za licencjonowanie i nadzór nad tymi instytucjami kredytowymi będą mogły zażądać dostarczenia dowolnych informacji, które mogą być potrzebne dla celów nadzoru nad instytucjami kredytowymi albo przez bezpośrednie zwrócenie się do firm holdingowych o mieszanej działalności, albo poprzez zależne od nich instytucje kredytowe; patrz paragraf 6(1).

4. Usuwanie przeszkód dla wewnątrzgrupowych wymian informacji

Kraje członkowskie muszą poczynić niezbędne kroki dla zapewnienia, że nie ma prawnych przeszkód uniemożliwiających przedsiębiorstwom objętym zakresem nadzoru skonsolidowanego, firmom holdingowym o mieszanej działalności i ich podmiotom zależnym lub podmiotom zależnym takiego rodzaju, jak omówione w paragrafie 3 (10) (tj. podmiotom zależnym instytucji kredytowych lub finansowych firm holdingowych, które nie są objęte zakresem nadzoru skonsolidowanego), wymianę między sobą wszelkich informacji, która byłaby potrzebna dla celów nadzoru zgodnie z tą Dyrektywą; patrz paragraf 7(1).

5. Transgraniczne uzyskiwanie informacji

Jeśli przedsiębiorstwo dominujące i dowolne jego podmioty zależne, będące instytucjami kredytowymi, są zlokalizowane w różnych krajach członkowskich, kompetentne władze każdego z krajów członkowskich będą nawzajem przekazywały sobie wszelkie niezbędne informacje, które mogą pozwolić lub pomóc w wykonywaniu nadzoru skonsolidowanego. Jeśli kompetentne władze kraju członkowskiego, w którym zlokalizowane jest przedsiębiorstwo dominujące, nie wykonują same nadzoru skonsolidowanego, mogą zostać zaproszone przez kompetentne władze odpowiedzialne za wykonywanie takiego nadzoru do zażądania od podmiotu dominującego wszelkich informacji, które byłyby przydatne dla celów nadzoru skonsolidowanego, i przekazanie ich tym władzom; patrz paragraf 7(2).

B. Weryfikacja dostarczonych informacji

1. Weryfikacja informacji o podmiotach zależnych, które nie są objęte zakresem nadzoru skonsolidowanego

Kraje członkowskie muszą upoważnić swoje kompetentne władze do wykonywania lub spowodowania wykonania przez zewnętrznych inspektorów inspekcji na miejscu w celu zweryfikowania informacji uzyskanych od tych podmiotów zależnych instytucji kredytowej lub finansowej firmy holdingowej, które nie są objęte zakresem nadzoru skonsolidowanego; patrz paragraf 3(10). Jeśli taki podmiot zależny jest zlokalizowany w kraju członkowskim innym niż ten, w którym zlokalizowana jest instytucja kredytowa lub finansowa firma holdingowa, weryfikacja informacji na miejscu będzie wykonywana zgodnie z poniższymi procedurami transgranicznej weryfikacji; patrz paragraf 3(10).

2. Weryfikacja informacji od firm holdingowych o mieszanej działalności i ich podmiotów zależnych nie będących instytucjami kredytowymi

Kraje członkowskie muszą upoważnić swoje kompetentne władze do wykonywania lub spowodowania wykonania przez zewnętrznych inspektorów inspekcji na miejscu w celu zweryfikowania informacji uzyskanych od firm holdingowych o mieszanej działalności i ich podmiotów zależnych. Jeśli firma holdingowa o mieszanej działalności lub jeden z jej podmiotów zależnych jest przedsiębiorstwem ubezpieczeniowym, można również skorzystać z procedury opisanej w paragrafie 7(4)¹⁸⁾. Jeśli firma holdingowa o mieszanej działalności lub jeden z jej podmiotów zależnych jest zlokalizowany w kraju członkowskim innym niż ten, w którym znajduje się zależna od niego instytucja kredytowa, weryfikacja informacji na miejscu będzie się odbywać zgodnie z poniższymi procedurami weryfikacji transgranicznej; patrz paragraf 6(2).

3. Transgraniczna weryfikacja informacji

Jeśli w konkretnym przypadku kompetentne władze jednego kraju członkowskiego pragną zweryfikować informacje dotyczące instytucji kredytowej, finansowej firmy holdingowej, instytucji finansowej, przedsiębiorstwa pomocniczych usług bankowych, firmy holdingowej o mieszanej działalności, podmiotu zależnego rodzaju opisanego w paragrafie 6 (tj. podmiotu zależnego firmy holdingowej o mieszanej działalności zlokalizowanej w innym kraju członkowskim niż ten, w którym zlokalizowany jest podmiot zależny będący instytucją kredytową) lub podmiotu zależnego takiego rodzaju jak omówione w paragrafie 3 (10) (tj. podmiotu zależnego instytucji kredytowych lub finansowych firm holdingowych, które nie są objęte zakresem nadzoru skonsolidowanego), zlokalizowanych w innym kraju członkowskim, muszą się zwrócić do kompetentnych władz tego drugiego kraju członkowskiego o przeprowadzenie tej weryfikacji. Władze otrzymujące taką prośbę muszą, w ramach swoich kompetencji, wykonać tę prośbę przez (1) samodzielne wykonanie weryfikacji; (2) pozwolenie władzom wnioskującym na wykonanie tej weryfikacji; lub (3) pozwolenie audytorowi lub ekspertowi na jej wykonanie; patrz paragraf 7(7).

Z doświadczeń zagranicznych

C. Kary za niedostarczenie informacji

Bez naruszania przepisów prawa kryminalnego kraje członkowskie muszą zapewnić, że kary lub kroki mające na celu zaobserwowanie naruszeń lub powodów takich naruszeń, mogą być nałożone na finansowe firmy holdingowe i firmy holdingowe o mieszanej działalności lub na osoby nimi efektywnie zarządzające, które naruszają prawa, regulacje lub przepisy administracyjne stworzone dla wdrożenia Dyrektywy 92/30/EEC. W pewnych przypadkach takie kroki mogą wymagać interwencji sądów. Kompetentne władze muszą współpracować ściśle, aby zapewnić, że kary lub kroki dają pożądane rezultaty, szczególnie kiedy centralna administracja lub głównie część finansowej firmy holdingowej lub firmy holdingowej o mieszanej działalności nie jest zlokalizowana w centrali; patrz paragraf 7(8).

D. Współpraca między kompetentnymi władzami

1. Współpraca transgraniczna

Jeśli instytucja kredytowa, której podmiot dominujący jest instytucją kredytową, została licencjonowana i zlokalizowana w innym kraju członkowskim, kompetentne władze, które licencjonowały podmiot zależny, muszą zastosować wymogi nadzoru skonsolidowanego do tej instytucji na zasadzie indywidualnej lub, jeśli to właściwe, na zasadzie subskonsolidowanej; patrz paragraf 3(8). Kompetentne władze odpowiedzialne za licencjonowanie zależnej instytucji kredytowej mogą alternatywnie, za pomocą dwustronnej umowy, delegować swoją odpowiedzialność za nadzór na kompetentne władze, które licencjonowały i nadzorują dominującą instytucję kredytową; patrz paragraf 3(9).

Jeśli przedsiębiorstwo dominujące i dowolne jego podmioty zależne, które są instytucjami kredytowymi, są zlokalizowane w różnych krajach członkowskich, kompetentne władze każdego z krajów członkowskich będą nawzajem przekazywały sobie wszelkie niezbędne informacje, które mogą pozwolić lub pomóc w wykonywaniu nadzoru skonsolidowanego. Jeśli kompetentne władze kraju członkowskiego, w którym zlokalizowane jest przedsiębiorstwo dominujące, nie wykonują same nadzoru skonsolidowanego, mogą zostać zaproszone przez kompetentne władze odpowiedzialne za wykonywanie takiego nadzoru do zażądania od podmiotu dominującego wszelkich informacji, przydatnych dla celów nadzoru skonsolidowanego, i przekazanie ich tym władzom; patrz paragraf 7(2).

Kraje członkowskie muszą upoważnić swoje kompetentne władze do wymiany informacji wymienionych powyżej, rozumiejąc, że w przypadku finansowych firm holdingowych, instytucji finansowych lub przedsiębiorstw bankowych usług pomocniczych zbieranie i posiadanie informacji nie oznacza w żaden sposób, że kompetentne władze są odpowiedzialne za odgrywanie roli nadzorcy w stosunku do tych instytucji i przedsiębiorstw rozpatrywanych oddzielnie. Podobnie kraje członkowskie muszą upoważnić swoje kompetentne władze do wymiany informacji uzyskanych z firm holdingowych o mieszanej działalności lub ich podmiotów zależnych, które są potrzebne dla celów nadzoru nad instytucjami kredytowymi zależnymi od takich

Bezpieczny Bank

firm, rozumiejąc przy tym, że zbieranie lub posiadanie informacji nie oznacza w żaden sposób, że kompetentne władze odgrywają rolę nadzorczą w stosunku do firm holdingowych o mieszanej działalności i tych podmiotów zależnych od nich, które nie są instytucjami kredytowymi, lub podmiotów zależnych rodzaju omówionego w paragrafie 3(10) (tj. podmiotów zależnych instytucji kredytowych lub finansowych firm holdingowych, które nie są objęte zakresem nadzoru skonsolidowanego); patrz paragraf 7(3).

2. Współpraca między nadzorcami funkcjonalnymi

Jeśli kraj członkowski posiada więcej niż jedną kompetentną władzę odpowiedzialną za nadzór ostrożnościowy nad instytucjami kredytowymi i finansowymi, to kraj ten musi poczynić wszystkie wymagane kroki, aby zorganizować koordynację między takimi władzami; patrz paragraf 4(5).

Jeśli instytucja kredytowa, finansowa firma holdingowa lub firma holdingowa o mieszanej działalności kontroluje jeden lub więcej podmiotów zależnych, które są firmami ubezpieczeniowymi lub innymi przedsiębiorstwami świadczącymi usługi inwestycyjne, które nie podlegają licencjonowaniu, kompetentne władze i władze obciążone odpowiedzialnością za nadzór nad firmami ubezpieczeniowymi lub innymi przedsiębiorstwami, które świadczą usługi inwestycyjne, muszą ściśle współpracować. Bez szkody dla ich odpowiednich obowiązków władze te muszą dostarczać sobie nawzajem wszelkich informacji, które mogą uprościć ich zadanie i pozwolić na nadzór nad tą działalnością i ogólną sytuacją finansową nadzorowanych przez nie przedsiębiorstw; patrz paragraf 7(4).

E. Poufność

Informacje uzyskiwane zgodnie z Dyrektywą 92/30/EEC, a szczególnie wszelka wymiana informacji między kompetentnymi władzami, podlegają obowiązkowi tajemnicy służbowej zdefiniowanemu w paragrafie 12 Pierwszej Dyrektywy Rady; patrz paragraf 7(5).

INNE KWESTIE SPECJALNEJ TROSKI DOTYCZĄCE WDROŻENIA NADZORU SKONSOLIDOWANEGO W UNII EUROPEJSKIEJ

A. Reguły ustalania, którego kraju kompetentne władze są odpowiedzialne za wdrożenie nadzoru skonsolidowanego

Jeśli przedsiębiorstwo dominujące jest instytucją kredytową, nadzór skonsolidowany wykonują kompetentne władze, które licencjonowały instytucję kredytową zgodnie z paragrafem 3 Pierwszej Dyrektywy Rady; patrz paragraf 4(1).

Jeśli podmiot dominujący instytucji kredytowej jest finansową firmą holdingową, nadzór skonsolidowany wykonują kompetentne władze, które licencjonowały tę instytucję kredytową zgodnie z paragrafem 3 Pierwszej Dyrektywy Rady¹⁹). Jednakże, jeśli instytucje kredytowe licencjonowane w dwóch lub więcej krajach członkow-

Z doświadczeń zagranicznych

skich mają za swój podmiot macierzysty tę samą finansową firmę holdingową, nadzór skonsolidowany jest wykonywany przez kompetentne władze instytucji kredytowej licencjonowanej w kraju członkowskim, w którym została utworzona finansowa firma holdingowa²⁰. Jeśli żadna zależna instytucja kredytowa nie została licencjonowana w kraju członkowskim, w którym utworzono finansową firmę holdingową, kompetentne władze zainteresowanych krajów członkowskich (łącznie z władzami kraju członkowskiego, w którym utworzona została finansowa firma holdingowa) muszą starać się o porozumienie, które z nich będą wykonywały nadzór skonsolidowany²¹. Pod nieobecność takiego porozumienia, nadzór skonsolidowany musi być wykonywany przez kompetentne władze, które licencjonowały instytucję kredytową o najwyższej sumie bilansowej. Jeśli ta wielkość jest taka sama, nadzór skonsolidowany musi być wykonywany przez kompetentne władze, które pierwsze udzieliły licencji wymienionej w paragrafie 3 Pierwszej Dyrektywy Unii; patrz paragraf 4(2).

B. Wdrożenie nadzoru skonsolidowanego w krajach nie będących członkami

Komisja może złożyć propozycje Radzie albo na prośbę kraju członkowskiego, albo ze swojej własnej inicjatywy, aby wynegocjować umowę z jednym lub więcej krajem trzecim odnośnie do środków wykonywania nadzoru skonsolidowanego nad (1) instytucjami kredytowymi, których podmioty dominujące mają swoją siedzibę w krajach trzecich; i (2) instytucjami kredytowymi zlokalizowanymi w krajach trzecich, których podmioty dominujące, czy to będące instytucjami kredytowymi, czy też finansowymi firmami holdingowymi, mają swoje siedziby we Wspólnocie; patrz paragraf 8(1).

Umowy te muszą starać się zapewnić, że (1) kompetentne władze krajów członkowskich są w stanie uzyskać informacje niezbędne do nadzoru, na podstawie ich skonsolidowanej sytuacji, nad instytucjami kredytowymi lub finansowymi firmami holdingowymi zlokalizowanymi we Wspólnocie i mającymi zależne instytucje kredytowe lub finansowe poza wspólnotą lub nad podmiotami, które mają udziały w takich instytucjach; i (2) że kompetentne władze krajów trzecich są w stanie uzyskać informacje niezbędne do nadzoru nad podmiotem dominującym, którego siedziba znajduje się na ich terytorium i który posiada zależne instytucje kredytowe lub finansowe zlokalizowane w jednym lub więcej krajach członkowskich, lub który posiada udziały w takich instytucjach; patrz paragraf 8(2).

WYBRANE PRZEPISY INNYCH DYREKTYW ZWIĄZANYCH Z NADZOREM SKONSOLIDOWANYM

A. Sprawozdawanie nabycia udziału w instytucji kredytowej

1. Licencjonowanie instytucji kredytowych

Kompetentne władze nie mogą udzielić licencji na podjęcie działalności instytucji kredytowej, zanim zostaną poinformowane o tożsamości akcjonariuszy lub człon-

Bezpieczny Bank

ków bezpośrednich albo pośrednich, w postaci osób prawnych lub fizycznych, którzy posiadają kwalifikowane udziały²²⁾, i o kwotach tych udziałów.

Kompetentne władze muszą odmówić licencji, jeśli, biorąc pod uwagę potrzebę zapewnienia zdrowego i ostrożnego zarządzania instytucją kredytową, nie są przekonane o odpowiedności wyżej wymienionych akcjonariuszy lub członków; patrz Druga Dyrektywa Rady, paragraf 5.

2. Zmiana kontroli nad instytucją kredytową

Paragraf 11 Drugiej Dyrektywy Rady odnosi się do sprawozdawania do kompetentnych władz nabycia udziałów w instytucjach kredytowych. Wymaga on, aby każda osoba fizyczna lub prawna, która pragnie bezpośrednio lub pośrednio nabyć kwalifikowany udział w instytucji kredytowej, najpierw poinformowała o tym kompetentne władze, podając przy tym wielkość zamierzonego udziału. Taka osoba musi również poinformować kompetentne władze, jeśli proponuje zwiększenie swojego udziału kwalifikowanego do poziomu, który powodowałby przekroczenie progów udziału w kapitale lub prawach głosu w wysokości 20, 33 lub 50% lub tak, że w rezultacie instytucja kredytowa stałaby się podmiotem zależnym. Kompetentne władze mają maksymalnie trzy miesiące od daty powiadomienia na sprzeciwienie się takiemu planowi, jeśli, biorąc pod uwagę potrzebę zapewnienia ostrożnego i stabilnego zarządzania instytucją kredytową, nie są przekonane co do odpowiedności proponowanego nabywcy; patrz Druga Dyrektywa Rady, paragraf 11(1)²³⁾.

Podobnie instytucje kredytowe muszą informować kompetentne władze o wszelkich nabyciach lub wyzbyciu się udziałów w ich kapitale, które spowodują przekroczenie lub spadek tych udziałów powyżej lub poniżej progów wymienionych w paragrafie 11(1) i (3), natychmiast po uzyskaniu informacji o takich nabyciach lub wyzbyciu się. Muszą również, przynajmniej raz do roku, poinformować je o nazwach akcjonariuszy i członków posiadających kwalifikowane udziały i rozmiarach takich udziałów zgodnie z wykazem w informacji otrzymanej na dorocznym zgromadzeniu akcjonariuszy i członków lub w rezultacie wypełniania regulacji odnośnie do firm notowanych na giełdach papierów wartościowych; patrz Druga Dyrektywa Rady, paragraf 11(4).

B. Kroki nadzorcze związane z transakcjami z afiliantami

1. Sprawozdawanie wielkich ekspozycji

Ekspozycja instytucji kredytowej na klienta lub grupę powiązanych klientów jest uważana za wielką ekspozycję, jeśli jej wartość przekroczy 10% funduszy własnych; patrz Dyrektywa 92/121/EEC, paragraf 3 (1). Instytucje kredytowe muszą sprawozdawać każdą wielką ekspozycję kompetentnym władzom. Według uznania krajów członkowskich instytucje kredytowe muszą albo (1) sprawozdawać wszelkie wielkie ekspozycje, co najmniej raz do roku, i w ciągu roku sprawozdawać wszystkie nowe wielkie ekspozycje i wszystkie zwiększenia istniejących wielkich ekspozycji o co najmniej 20% w porównaniu z poprzednim sprawozdaniem; lub (2) sprawozdawać wszyst-

Z doświadczeń zagranicznych

kie wielkie ekspozycje, co najmniej cztery razy do roku; patrz Dyrektywa 92/121/EEC, paragraf 3 (2).

Kompetentne władze muszą wymagać od każdej instytucji kredytowej posiadania stabilnych procedur administracyjnych i księgowych oraz adekwatnych mechanizmów kontroli wewnętrznej dla celów identyfikacji i rejestracji wszystkich wielkich ekspozycji i późniejszych zmian w nich, zgodnie z definicją i wymogami tej Dyrektywy, i dla celów monitorowania tych ekspozycji w świetle zasad polityki każdej instytucji kredytowej dotyczących wielkich ekspozycji; patrz Dyrektywa 92/121/EEC, paragraf 3(4).

2. Limity na wielkie ekspozycje w stosunku do przedsiębiorstw afiliowanych

Instytucja kredytowa nie może mieć ekspozycji na klienta lub grupę powiązanych klientów, której wartość przekracza 25% jej funduszy własnych; patrz Dyrektywa 92/121/EEC, paragraf 4(1). Instytucja kredytowa nie może mieć ekspozycji na swój podmiot dominujący lub zależny od tej instytucji lub od jednego albo więcej podmiotów zależnych tego przedsiębiorstwa dominującego („przedsiębiorstwa afiliowane”), której wartość przekracza 20% jej funduszy własnych. Jednakże kraje członkowskie mogą wyłączyć spod obowiązywania 20-procentowego limitu ekspozycje na przedsiębiorstwa afiliowane, jeśli zapewnią szczegółowe monitorowanie takich ekspozycji za pomocą innych kroków lub procedur; patrz Dyrektywa 92/121/EEC, paragraf 4(2). Suma wielkich ekspozycji instytucji kredytowej nie może przekroczyć 800% jej funduszy własnych; patrz Dyrektywa 92/121/EEC, paragraf 4(3).

Kraje członkowskie mogą nałożyć surowsze limity niż te wymienione w paragrafie 4(1), (2) i (3); patrz Dyrektywa 92/121/EEC, paragraf 4(4). Mogą również w pełni lub częściowo wyłączyć od zastosowania paragrafu 4(1), (2) i (3) ekspozycje posiadane przez instytucję kredytową w stosunku do przedsiębiorstw afiliowanych w takim stopniu, w jakim te przedsiębiorstwa są objęte nadzorem skonsolidowanym, którym objęta jest również sama instytucja kredytowa, zgodnie z Dyrektywą 92/30/EEC lub równoważnymi standardami obowiązującymi w kraju trzecim; patrz Dyrektywa 92/121/EEC, paragraf 4(6).

C. Kroki podejmowane w poszczególnych przypadkach w celu ograniczenia ryzyka

1. Odmowa zgody na nabycie udziału w instytucji kredytowej

Kompetentne władze mogą sprzeciwić się nabyciu udziału w instytucji kredytowej, jeśli ze względu na potrzebę zapewnienia stabilnego i ostrożnego zarządzania instytucją nie będą przekonane co do odpowiedniości dowolnej osoby proponującej nabycie bezpośrednie lub pośrednie kwalifikowanego udziału w instytucji kredytowej lub zwiększenia swojego udziału tak, że udział w prawach głosu lub kapitale znajdującym się w jego posiadaniu osiągnie lub przekroczy 20, 33 lub 50% lub że

Bezpieczny Bank

instytucja kredytowa stanie się jego podmiotem zależnym; patrz Druga Dyrektywa Rady, paragraf 11(1).

2. Kroki mające na celu zapobieżenie niekorzystnym wpływom osoby posiadającej kwalifikowany udział w instytucji kredytowej

Kraje członkowskie muszą wymagać, aby kompetentne władze podejmowały odpowiednie kroki w celu położenia kresu sytuacji, w której wpływ wywierany przez osobę nabywającą lub zwiększającą w sposób bezpośredni lub pośredni swój udział kwalifikowany w instytucji kredytowej z dużym prawdopodobieństwem zaskutkuje w działalności na szkodę ostrożnego i stabilnego zarządzania instytucją. Takie kroki mogą obejmować, dla przykładu, pisemne nakazy sądowe, sankcje przeciwko dyrektorom lub kierownikom lub zawieszenie możliwości wykonywania praw głosu związanych z udziałami znajdującymi się w posiadaniu wymienionych udziałowców lub członków. Podobne kroki mają zastosowanie do osób fizycznych lub prawnych, które nie wykonują zobowiązań do uprzedniego powiadamiania kompetentnych władz o nabyciu. Jeśli udział zostanie nabyty mimo sprzeciwu kompetentnych władz, kraje członkowskie muszą, bez względu na jakiegokolwiek inne sankcje, które mają być podjęte, zapewnić zawieszenie wykonania odpowiednich praw głosu lub nieważność oddanych głosów albo możliwość ich unieważnienia; patrz Druga Dyrektywa Rady, paragraf 11(5).

3. Ogólne uprawnienia do żądania kroków naprawczych

Bez uszczerbku dla procedur cofnięcia licencji i przepisów prawa karnego kraje członkowskie muszą zapewnić, że ich odpowiednie kompetentne władze mogą przyjąć lub nałożyć kary lub działania skierowane na zakończenie zaobserwowanych naruszeń lub powodów takich naruszeń w stosunku do instytucji kredytowych lub podmiotów w rzeczywistości kontrolujących działalność instytucji kredytowych, które naruszają prawo, regulacje lub przepisy administracyjne odnoszące się do nadzoru lub prowadzenia ich działalności; patrz Druga Dyrektywa Rady, paragraf 17.

4. Ogólne uprawnienie do cofnięcia licencji

Kompetentne władze mogą cofnąć licencję wydaną instytucji kredytowej zgodnie z [Pierwszą] Dyrektywą [Rady] lub oddziałowi licencjonowanemu zgodnie z paragrafem 4, tylko jeśli taka instytucja lub oddział, między innymi, nie wypełnia już warunków, zgodnie z którymi została udzielona licencja, z wyjątkiem tych, które dotyczą funduszy własnych; patrz Pierwsza Dyrektywa Rady, paragraf 8(1).

Przypisy

- ¹⁾ Patrz Dyrektywa Rady 92/121/EEC z 21 grudnia 1992 r. o monitorowaniu i kontroli wielkich ekspozycji.
- ²⁾ Patrz Dyrektywa Rady 93/06/EEC z 16 maja 1993 r. o adekwatności kapitałowej firm inwestycyjnych i instytucji kredytowych.

Z doświadczeń zagranicznych

- ³⁾ Dyrektywa 92/30/EEC wyraźnie stwierdza, że konsolidacja „finansowej sytuacji finansowej firmy holdingowej nie będzie w żaden sposób oznaczać, że odpowiednie władze mają odgrywać rolę nadzorczą w stosunku do finansowej firmy holdingowej rozpatrywanej oddzielnie”. Patrz paragraf 3(2). Odpowiednie władze muszą stworzyć listy takich finansowych firm holdingowych, które muszą być przedstawione odpowiednim władzom innych krajów członkowskich. Patrz paragraf 7(6).
- ⁴⁾ Te przypisy są omówione w części „Forma i zakres konsolidacji”, na s. 8.
- ⁵⁾ Patrz paragraf 1, a także Dyrektywa Rady 77/780/EEC z 12 grudnia 1977 r. o koordynacji praw, regulacji i przepisach administracyjnych odnoszących się do podejmowania i prowadzenia działalności instytucji kredytowych (Pierwsza Dyrektywa Rady), paragraf 1.
- ⁶⁾ Patrz paragraf 1, a także Druga Dyrektywa Rady, Załącznik, nry 2 do 12.
- ⁷⁾ Wydaje się, że chodzi tu o instytucje, które świadczą pewne usługi bankowe (i mogą być bankami), lecz które działają tylko w jednym kraju lub sponsorowanych przez rząd przedsiębiorstwach. Obejmuje to np. pocztowe instytucje żyrowe, komunalne banki oszczędnościowe i firmy rozwoju regionalnego w Belgii; unie kredytowe w Irlandii; podmioty państwowej polityki mieszkaniowej i przedsiębiorstwa mieszkaniowe typu nonprofit w Niemczech; a w Zjednoczonym Królestwie takie podmioty jak Narodowy Bank Oszczędnościowy, Przedsiębiorstwo Finansowe Rozwoju Wspólnoty Ltd i Przedsiębiorstwo Rolnych Kredytów Hipotecyjnych Ltd. Patrz Pierwsza Dyrektywa Rady, paragraf 2.
- ⁸⁾ Ten przepis ma zastosowanie tylko wtedy, gdy prawo regulujące to drugie przedsiębiorstwo zezwala mu na zawieranie takich kontraktów lub zapisów i te kraje członkowskie, których prawa nie przewidują takich kontraktów lub klauzul, nie muszą stosować tego przepisu. Patrz Dyrektywa 83/349/EEC, paragraf 1(1). Państwa członkowskie mogą wprowadzić bardziej szczegółowe przepisy dotyczące formy i zawartości takich porozumień. Patrz Dyrektywa 83/349/EEC, paragraf 1(1). Dyrektywa 83/349/EEC stwierdza również, że państwa członkowskie nie muszą wymagać, aby podmiot dominujący był akcjonariuszem lub członkiem swojego podmiotu zależnego. Patrz Dyrektywa 83/349/EEC, paragraf 1(1).
- ⁹⁾ Reguła ta nie ma zastosowania, jeśli inne przedsiębiorstwo ma prawa opisane powyżej w punkcie (1), (2) lub (3) w stosunku do danego przedsiębiorstwa. Patrz dyrektywa 83/349/EEC, paragraf 1(1). Kraje członkowskie mogą uzależnić stosowanie tej reguły od tego, czy udział stanowi 20% lub więcej praw głosu akcjonariuszy lub członków. Patrz Dyrektywa 83/349/EEC, paragraf 1(1).
- ¹⁰⁾ Kraje członkowskie muszą wprowadzić bardziej szczegółowe przepisy dotyczące formy i zawartości takich umów. Patrz Dyrektywa 83/349/EEC, paragraf 1(1).
- ¹¹⁾ Dyrektywa 83/349/EEC stwierdza również, że oprócz przypadków wymienionych powyżej i podlegających przyszłej koordynacji, kraje członkowskie mogą „wymagać wszelkich przewidzianych przez ich prawo krajowe zobowiązań o sporządzaniu sprawozdań skonsolidowanych i skonsolidowanego sprawozdania rocznego, jeśli to przedsiębiorstwo (przedsiębiorstwo dominujące) posiada udział uczestniczący zdefiniowany w paragrafie 17 Dyrektywy 78/660/EEC w innym przedsiębiorstwie (przedsiębiorstwie zależnym) i (1) w rzeczywistości wykonuje dominujący wpływ na drugie przedsiębiorstwo; lub (2) ono i to drugie przedsiębiorstwo są zarządzane na zasadzie zunifikowanej przez przedsiębiorstwo dominujące”. Patrz Dyrektywa 83/349/EEC, paragraf 1(2).
- ¹²⁾ „Kompetentne władze” to władze krajowe, które zgodnie z prawem lub regulacjami mają uprawnienie do nadzorowania instytucji kredytowych. Patrz paragraf 1.
- ¹³⁾ Jednakże jeśli kilka przedsiębiorstw spełnia warunki wymienione w pozycji (2) i (3), to muszą być objęte konsolidacją, gdy razem nie stanowią nieistotnego udziału. Patrz paragraf 3(3).
- ¹⁴⁾ Paragraf 9(2) stwierdza, że pomimo tej wytycznej, dopóki nie zostanie wprowadzona w życie przyszła dyrektywa o adekwatności kapitałowej na pokrycie ryzyk rynkowych, kompetentne władze muszą obejmować nadzorem skonsolidowanym instytucje finansowe narażone
-

Bezpieczny Bank

- głównie na ryzyka rynkowe „zgodnie z metodami, które mają zostać ustalone przez te władze w świetle specyficznego charakteru odnośnych ryzyk”. Patrz paragraf 9(2); patrz również Dyrektywa Rady 93/06/EEC z 15 marca 1993 r. o adekwatności kapitałowej firm inwestycyjnych i instytucji kredytowych.
- ¹⁵⁾ Paragraf 12(1) i 12(2) Drugiej Dyrektywy Rady ustanawia limity na inwestycje instytucji kredytowych w dowolne przedsiębiorstwo, które nie jest „ani instytucją kredytową, ani instytucją finansową, ani instytucją prowadzącą działalność wymienioną w drugim ustępie paragrafu 43(2)(f) Dyrektywy 86/635/EEC (tj. działalności, która jest „bezpośrednim przedłużeniem bankowości lub dotyczy usług pomocniczych do bankowości, takich jak leasing, faktoring, zarządzanie jednostkami powierniczymi, zarządzanie usługami przetwarzania danych lub dowolne podobne działalności”) i sumę wszystkich takich inwestycji.
- ¹⁶⁾ Ostatni podstęp paragrafu 2(1) Dyrektywy 89/299/EEC stwierdza, że „w oczekiwaniu na mające nastąpić skoordynowanie przepisów dotyczących konsolidacji, kraje członkowskie mogą postanowić, że dla wyliczenia nieskonsolidowanych funduszy własnych firmy dominującej podlegającej nadzorowi skonsolidowanemu nie muszą odejmować swoich udziałów w innych instytucjach kredytowych lub instytucjach finansowych, które są objęte tą konsolidacją. Przepis ten odnosi się do wszystkich przepisów ostrożnościowych zharmonizowanych przez akty Wspólnoty”.
- ¹⁷⁾ Paragraf 12 Dyrektywy 83/349/EEC stwierdza:
1. Bez uszczerbku dla paragrafów 1 do 10, kraje członkowskie mogą wymagać od dowolnego przedsiębiorstwa regulowanego ich prawami narodowymi, aby przygotowało sprawozdania skonsolidowane i roczny raport skonsolidowany, jeśli: (a) to przedsiębiorstwo i jedno lub więcej innych przedsiębiorstw, z którymi nie jest powiązane, zgodnie z opisem w paragrafie 1(1) lub (2), są zarządzane w sposób zunifikowany zgodnie z kontraktem zawartym z tym przedsiębiorstwem lub zapisami w ich memorandach lub aktach założycielskich; lub (b) organa administracyjne, zarządcze lub nadzorcze tego przedsiębiorstwa i jednego lub więcej innych przedsiębiorstw, z którymi nie jest ono powiązane, zgodnie z opisem w paragrafie 1(1) lub (2), składają się w większej części z tych samych osób zajmujących stanowiska w ciągu roku finansowego i do momentu przygotowania skonsolidowanych sprawozdań.
 2. Jeśli zastosowanie ma ustęp 1 powyżej, przedsiębiorstwa powiązane zgodnie z definicją w tym paragrafie wraz z wszystkimi ich przedsiębiorstwami zależnymi będą przedsiębiorstwami przeznaczonymi do konsolidacji zgodnie z definicją w tej dyrektywie, jeśli jedno lub więcej spośród tych przedsiębiorstw jest utworzone jako jeden z typów przedsiębiorstwa wymienionych w paragrafie 4.
 3. Paragrafy 3, 4(2), 5, 6, 13 do 28, 29(1), (3), (4) i (5), 30 do 38 i 39(2) będą stosowane do sprawozdań skonsolidowanych i rocznego raportu skonsolidowanego omówionego w tym paragrafie, przy czym odniesienia do podmiotów dominujących należy rozumieć jako odnoszące się do wszystkich przedsiębiorstw wymienionych w paragrafie 1 powyżej. Jednakże, bez uszczerbku dla paragrafu 19(2), pozycje „kapitał”, „konto premii z akcji”, „rezerwa na rewaluację”, „rezerwy”, „zysk lub strata przeniesione w przód” i „zysk lub strata dla danego roku finansowego”, które mają być włączone do sprawozdań skonsolidowanych, będą wielkościami zagregowanymi dla każdego z wymienionych w ustępie 1 przedsiębiorstw.
- ¹⁸⁾ Paragraf 7(4), który jest również omówiony poniżej, w części dotyczącej współpracy między kompetentnymi władzami, stwierdza, że jeśli instytucja kredytowa, finansowa firma holdingowa lub firma holdingowa o mieszanej działalności kontroluje jeden lub więcej podmiotów zależnych, które są firmami ubezpieczeniowymi, to kompetentne władze i władze, którym powierzono zadanie nadzorowania firm ubezpieczeniowych, muszą ściśle współpracować i „bez uszczerbku dla swoich odpowiednich obowiązków, (...) muszą dostarczać sobie nawza-

Z doświadczeń zagranicznych

- jem wszelkich informacji, które mogłyby uprościć ich zadanie i pozwolić na nadzór nad działalnością i ogólną sytuacją finansową firm przez nie nadzorowanych”. Patrz paragraf 7(4).
- ¹⁹⁾ Zainteresowane kompetentne władze mogą na zasadzie obopólnej umowy odwołać tę zasadę. Patrz paragraf 4(3). Umowa ta musi przewidywać procedury współpracy i przekazywania informacji tak, aby cele Dyrektywy 92/30/EEC mogły zostać osiągnięte. Patrz paragraf 4(4).
- ²⁰⁾ Zainteresowane kompetentne władze mogą na zasadzie obopólnej umowy odwołać tę zasadę. Patrz paragraf 4(3). Umowa ta musi przewidywać procedury współpracy i przekazywania informacji tak, aby cele Dyrektywy 92/30/EEC mogły zostać osiągnięte. Patrz paragraf 4(4).
- ²¹⁾ Umowa ta musi przewidywać procedury współpracy i przekazywania informacji tak, aby cele Dyrektywy 92/30/EEC mogły zostać osiągnięte. Patrz paragraf 4(4).
- ²²⁾ „Kwalifikowany udział” oznacza bezpośredni lub pośredni udział w przedsiębiorstwie, który stanowi dziesięć lub więcej procent kapitału lub praw głosu lub który umożliwia wykonywanie znaczącego wpływu na zarządzanie przedsiębiorstwem, z którego utrzymuje się holding. Patrz Druga Dyrektywa Rady, paragraf 1(10).
- ²³⁾ Kraje członkowskie muszą również wymagać od wszelkich osób fizycznych lub prawnych, które pragną pozbyć się w sposób bezpośredni lub pośredni kwalifikowanego udziału w instytucji kredytowej, aby najpierw poinformowały kompetentne władze o rozmiarach zamierzonego udziału, a także o takim ich zredukowaniu, które spowoduje przekroczenie progowych wielkości udziału w kapitale lub prawach głosu na poziomach 20, 33 i 50% lub takiej sytuacji, w której instytucja kredytowa przestanie być podmiotem zależnym. Patrz Druga Dyrektywa Rady, Paragraf 11(3).